

The background of the cover is a dark, atmospheric illustration of a city in ruins. In the center, a tall, white church spire rises above a sea of smoke and fire. To the left, a large, dark industrial structure, possibly a bridge or a factory, is partially visible, with some lights glowing. In the foreground, a large crowd of people, mostly seen from behind, is gathered, looking towards the city. A person in a dark coat and hood, carrying a rifle, stands prominently in the center-right foreground, looking out over the scene.

KVAPĄ GNIAUŽIANTIS
LIETUVIŠKAS
POSTAPOKALIPTINIS
ROMANAS TIEMS, KAM PATIKO
THE **WALKING
DEAD**

VILNIAUS APOKALIPSĖ

VIKTOR DENISENKO

VIKTOR DENISENKO

VILNIAUS APOKALIPSĖ

Romanas

PROLOGAS

Žmogus bėgo. Dabar tai buvo vienintelis būdas išgyventi. Jis sunkiai kvėpavo, bet vertė save judėti... Judėti greičiau nei tie padarai.

Kūną krėtė drebulys. Jis nekontroliavo situacijos. Priekyje pasirodė viena tų pabaisų... Vienas tų numirėlių, prisikėlusių lavonų, zombių. Kaip pavadinsi, taip nepagadinsi. Dabar šios būtybės karaliavo mieste.

Žmogus pradėjo vingiuoti, siekdamas suklaidinti padarą. Šiam už nugaros būtybių buvo dar daugiau.

Vienas šuolis, ir jis sėkmingai prasilenkė su zombiu. Pabaisa bandė pagriebti žmogų, tačiau judėjo pernelyg lėtai, kad pasiektų tikslą. Tai teikė vilčių išsigelbėti.

Žmogus bėgo toliau. Jis nervinosi, nes tolo nuo savo slėptuvės. Susidūrė su padarais kaip tik į ją grįždamas. Dabar jis išvis pamanė, kad pasiklydo. Gatvės, kuriomis bėgo nuo persekiotojų, vienu metu atrodė ir pažįstamos, ir svetimos.

Bėglys nervinosi. Reikėjo kur nors pasislėpti, kol dar buvo jėgų.

Priekyje pro išdaužytą parduotuvės vitriną išlindo dar du lavonai.

Žmogus, sukaupęs paskutines jėgas, pasileido į priekį ir sėkmingai praskriejo tarp dviejų zombių, bandžiusių pastoti jam kelią. Dar vienas trumpas laimėjimas, dar viena silpna viltis išgyventi...

Gatvė baigėsi. Žmogus pasuko už kampo. Tai buvo rizingas sprendimas – kaip ir bet koks kitas sprendimas šiame išprotėjusiame pasaulyje.

Už kampo zombių nesimatė, tačiau toluomoje bėglys pastebėjo kitą žmogų – jauną vyrą. Tas greitai ėjo gatve, matyt, turėjo reikalų (o gal skubėjo grįžti į savo slėptuvę). Rankoje vaikas laikė ilgą metalinį strypą (zombiai jokių įrankių nenaudojo).

– Ei... – bėglys vos sugebėjo išstumti šį garsą iš perštinčios gerklės, bet jo balsas šioje postapokaliptinėje gatvėje nuskaubė netikėtai garsiai.

Vaikas atsisuko, įdėmiai pažiūrėjo į žmogų, tada nusisuko ir paspartino žingsnį, bet bėglys jau šuoliavo jo link.

– Gelbėkit, padėkit... – šie žodžiai nepadarė įspūdžio nepažįstamajam. Jis dar kartą greitai atsisuko į artėjantį žmogų, o tada pats pasileido bėgte.

Žmogus dabar nerėkavo. Jis sukaupė visas likusias jėgas, kad pavytų nepažįstamąjį. Vijosi jį kaip paskutinę viltį. Net

tiksliai nežinojo, ką darys, kai pavys, – gal prašys pagalbos, o gal pabandys atimti strypą, uždaužyti šį jauną vyrą ir palikti zombiams. Paaukoti, kad pats išsigelbėtų.

Bandantis pasprukti vyras jau buvo arti. Žmogus ir pats nepastebėjo, kaip kone pavyko jį pavyti. Neviltis ir pyktis suteikė papildomų jėgų.

Neatsigręždamas nepažįstamasis smuko į artimiausios laiptinės duris ir jas užtrenkė. Po akimirkos žmogus įsikibo į durų rankeną ir pradėjo ją taisyti, bet durys nepasidavė. Buvo užrakintos ar užremtos. Žmogus trūktelėjo dar kartą, stipriau, po to pradėjo paniškai belstis.

– Atidaryk! Atidaryk! – jis pamiršo visus kitus žodžius. Tik šitas vienintelis prašymas sukosi galvoje.

Stebuklas neįvyko, durys neatsidarė. Žmogus įsiremė į jas galva. Širdis pasiutiškai daužėsi. Ir kaip ji dar nesprogo?

Šnypštimas... Jis atsisuko į garsą. Viena pabaisų buvo čia pat. Zombio ranka sunkiai atsigulė ant žmogaus peties, pirštai įsikibo į marškinėlius.

Žmogus surėkė nesavu balsu. Jis apsišlapino, bet to net nepastebėjo. Viskas, ką jis matė ir apie ką galėjo galvoti, – artėjantis pūvančio lavono veidas, pražiota burna ir netikėtai ryškiai blizgantys dantys. Atrodė, kad judantis lavonas šypsosi.

Žmogus pasistengė nustumti zombį į šalį, tačiau jėgų jau nebeturėjo.

Zombis kando... Taip ir neatsidariusios laiptinės durys aptiško krauju.

Žmogaus akyse aptemo. „Štai ir viskas“, – spėjo pagalvoti jis, jau abejingai, kiek iš šalies stebėdamas, kaip prie jo artėja daugiau atgijusių lavonų, svajojančių apie šviežią mėsą.

Zombis užgulė žmogų, spausdamas prie žemės ir tuo pat metu draskydamas jo gerklę dantimis.

Skausmas buvo nepakeliamas, bet tęsėsi tik kelias akimirkas – iki to momento, kai begalinė tamsa prarijo žmogaus sąmonę.

I SKYRIUS

Vlado pasaulis pradėjo byrėti kiek anksčiau, nei tai nutiko su visu likusiu pasauliu. Gana ironiška visuotinės apokalipsės išvakarėse patirti savo asmeninę apokalipsę, tačiau pirmoji – jo asmeninio pasaulio pabaiga – iš esmės padėjo Vladui išgyventi vėlesnius sukrėtimus.

Nustatyti tikslų pasaulio pabaigos atspirties tašką visada sunku. Vladas vėliau daug apie tai galvojo. Kalbant apie visuotinę apokalipsę, galbūt tikslią jos pradžios datą nustatys mokslininkai – tie, kurie išliks pasaulyje po pasaulio pabaigos. Su savo asmeninės apokalipsės chronologija Vladui teko tvarkytis vienam, nesitikint pagalbos iš šalies.

Galbūt viskas prasidėjo nuo to, kad Kristina pasakė: „Iš-eik. Nebenoriu tavęs daugiau matyti.“ Šie iš esmės banalūs žodžiai nuskambėjo kaip sprogimas, griauantis Vlado gyvenimo pamatus. Skamba perdėtai dramatiškai, tačiau tuo momentu Vladui atrodė būtent taip. Šitaip atrodė ir vėliau...

Tiesa, minėti Kristinos ištarti žodžiai nebuvo kaip perkūnas iš giedro dangaus. Tikrai ne. Vladas nujautė, jog anksčiau ar vėliau juos išgirs, tačiau tam lemingam momentui pasirengti taip ir nesugebėjo. Atsiminė tik, kaip visas susigūžė viduje, lyg organizmas pajuto ir suprato, kad peržengta tam tikra riba ir nuo šiol viskas bus kitaip.

Po negailestingų Kristinos žodžių Vladas sugebėjo išoriškai išlikti ramus. „Tylėk... Tiesiog tylėk ir eik, kur akys veda“, – sukuždėjo sau mintyse.

Kristina sėdėjo virtuvėje demonstratyviai nosisukusi ir žiūrėdama į sieną. Vladas nematė jos veido. Tik prieš akimirką prisidegta cigaretė išdavikiškai drebėjo Kristinos pirštuose.

„Nejaugi tai viskas? Taip viskas ir baigsis?“ – bandė panikuoti Vlado protas, bet jis šiai panikai nepasidavė. Tarp jį užplūdusių jausmų buvo net tam tikras palengvėjimas. Palengvėjimas ir nuovargis.

„Nagi, judėk“, – vėl paragino save mintyse Vladas. Iš virtuvės jis nuėjo į kambarį, kuriame pastarąjį pusmetį jie su Kristina gyveno. Nujausdamas artėjančią asmeninio pasaulio pabaigą Vladas kurį laiką jau repetavo mintyse šį momentą, todėl greitai sudėjo į savo juodą kuprinę nešiojamąjį kompiuterį, paėmė piniginę, mobiliųjį telefoną, mašinos raktus. Numetė patogias namines kelnes ir užsitraukė džinsus, įlindo į pirmą po ranka papuolusį megztinį. Akimirką pagalvojęs dar pastvėrė dėklą su gitara.

Išėjęs į koridorių ilgai avėsi batus. Vis laukė, kad Kristina išeis iš virtuvės, pasakys, jog apsigalvojo, paprašys pasilikti.

Iš virtuvės nesklido jokio garso. Buvo tylu.

Vladas atsiduso, apsilvilko striukę ir pravėrė buto duris. Dar kelioms sekundėms sustingo tiesiai prie slenksčio. „Va dabar viskas ir paaiškės...“ – pasakė sau. Taip ir buvo. Kristina neišėjo iš virtuvės ir jo nepašaukė. Viskas paaiškėjo. Tempdamas kuprinę su kompiuteriu ir gitarą Vladas žengė pro duris ir garsiai jas užtrenkė.

Nusileidęs laiptais žemyn, išėjo iš laiptinės į žvarbią kovo naktį. Pavasaris neskubėjo. Dangus buvo apsiniaukęs, svars-tė – ar prapliupti lietumi, ar dar truputį palaukti. Melan-choliškai švietė žibintai. Po vienu iš jų stovėjo Vlado sena „Audi 80“.

Jis numetė kuprinę ir gitarą ant galinės sėdynės. Sėdo prie vairo ir užkūrė variklį. Laukdamas, kol mašina truputį įšils (šaltam senam varikliui šokinėjo apsukos, atrodė, jog jis tuoj užges), pažiūrėjo į buto, kuriame paskutinį pusmetį gyveno kartu su Kristina, langus. Jo – dabar jau buvusi – mergina, panašu, taip ir sėdėjo virtuvėje. Šviesa degė tik šiame lange.

– Sudie, – Vladas sumurmėjo sau po nosimi ir nuvažia-vo. Varė, kur akys mato. Galvoje ir širdyje buvo visiškai tuš-čia.

Apie pusvalandį jis be tikslo važinėjo ištuštėjusiomis Vilniaus gatvėmis. Prisiminė tuos laikus, kai tik gavo teises.

Tada jam labiausiai patikdavo važinėti po Vilnių pirmą valandą nakties. Tuščios gatvės, tik viena kita mašina ir kaip pašėlę lakstantys taksistai. Tai buvo jau prieš gerą dešimtmetį – atrodė, kad visai kitame gyvenime bei kitoje visatoje.

Vladas pažiūrėjo į mašinos laikrodį. Artėjo vidurnaktis. Greitai prasidės nauja diena, tačiau ji bus vis dar pripildyta šios dienos kartėlio. Be to, dar labai toli iki aušros.

– Reikia kaip nors išgyventi šią naktį. Dabar tai svarbiausia, – garsiai pasakė Vladas. Kiek save prisiminė, visada kalbėjosi su savimi. – Reikėjo apsispręsti... – papriekaištavo sau.

Vladas įsuko į pirmą pamatytą degalinę. Norėjo pripilti pilną baką, tačiau tuoj pagalvojo, jog reikia taupyti pinigus. Naujoje situacijoje pinigų prireiks, o, tiesą pasakius, Vlado finansinė padėtis buvo nepavydėtina. Per pastaruosius metus jis neturėjo normalaus darbo, savo laiku įgijęs filologinę išsilavinimą vertėjo, tačiau leidykla, su kuria anksčiau bendradarbiavo, prieš metus bankrutavo. Vladas pradėjo bendradarbiauti su keliais vertimų biurais, tačiau uždarbis buvo nepastovus.

Kol Vladas aukėjo dešimtį eurų kurui, mintyse spėjo apžvelgti turimus finansus ir patirti naują vidaus panikos priepuolį. Su finansais buvo nekas.

Įpylęs kuro, Vladas pavažiavo į šalį ir sustojo nedidėje stovėjimo aikštelėje už degalinės pastato. Išitraukė

mobiliųjį telefoną ir pradėjo nagrinėti savo kontaktų sąrašą. Naktis ilga, tad neprošal būtų rasti bent laikiną stogą virš galvos.

Kartu Vladas galvojo apie tai, kad apmaudu, jog su Kristina viskas išėjo taip kreivai. Jis sutiko ją prieš maždaug dvejus metus. Vladas tada buvo vedęs, jiedu su tuometine žmona net galvojo apie vaiką, tačiau aistra Kristinai nubraukė viską. Po pusantrų metų slaptų susitikimų su Kristina Vladas paliko žmoną. Tai buvo sunkus sprendimas, tačiau Vladui teko jį priimti, nes atėjo toks momentas, kai arba reikėjo ryžtis tokiam žingsniui, arba nutraukti slaptus santykius. Vladas pasirinko Kristiną.

– Viskas ritasi žemyn. Viskas pradėjo risti žemyn, kai palikau žmoną... – pasakė sau Vladas. Jis žinojo, jog dairytis atgal yra beprasmiš, tik dar labiau kankinantis reikalas. Palikti Kristiną, tiesa – jos reikalavimu, dabar buvo lengviau, nei prieš pusmetį pabėgti nuo žmonos. Visgi su Kristina jie dar nebuvo tiek psichologiškai ir buitškai suaugę. – Bloga tendencija – įprantu palikinėti savo moteris, – sumurmėjo sau po nosimi, tačiau pagalvojo, kad neturi laiko daug sielvartauti. Reikia sugalvoti, kur apsistoti šią naktį.

Kontaktų sąrašas mobiliajame telefone nuteikė pesimistiškai. Vladas, dvejodamas, peržiūrėjo jį net du kartus. Čia jis nerado nė vieno žmogaus, kurį užtikrintai galėtų patrukdėti vidury nakties bei tikėtis sulaukti pagalbos. Jam buvo

nejauku nuo minties, kad dabar turės skambinti, netikėtai užgriūti žmogų su savo problemomis. „Palauksiu iki ryto. Kaip nors...“ – pagalvojo Vladas. Tačiau ši mintis neišsprendė pagrindinės problemos – kaip to ryto sulaukti.

Mašinos salonas pradėjo vėsti. Naktys dar buvo šaltos. Vladas užkūrė variklį, užsimerkė ir susimąstė. Logiška būtų visgi pažadinti ką nors iš draugų ir pasiprašyti pernaktvoti, tačiau tai atrodė keblu. Kaip tyčia nė vienas iš jo kelių artimų draugų neturėjo normalių sąlygų, kad būtų galima tikėtis pas kurį be problemų prisiglausti. Geriausiai būtų nuvažiuoti į viešbutį, išsimiegoti, tačiau Vladui tai buvo pernelyg prabangu. Pinigus jis nusprendė pataupyti.

„Velniais, kad turėčiau miegmaišį...“ – pagalvojo jis. Ši mintis pasirodė jam verta dėmesio, tad po minutės jis jau važiojo link visą parą dirbančios „Maximos“ Algirdo gatvėje.

Parduotuvėje buvo šilta. Vladas pastebėjo, jog eina ne tiesiai ten, kur turėjo būti miegmaišiai ir kitas turistinis inventorių, o neskubėdamas vaikšto po salę, vaizduoja, kad įdėmiai apžiūrinėja skirtingas prekes, negalėdamas išsirikinti. Naktinėje parduotuvėje tai atrodė kiek komiška. Vladas žinojo, kad tempia laiką, tačiau vis vien neskubėjo. Jam nebuvo kur skubėti – naktis ilga, ją reikia išgyventi.

Parduotuvėje buvo vos dviejų rūšių miegmaišiai ir nė vienas neatrodė patikimai. „Bet kurio atveju, geriau negu nieko“, – pagalvojo Vladas ir pasirinko pigiausią. Taip pat

įmetė į krepšelį kelis šokoladukus su riešutais ir didelį butelį mineralinio vandens.

Dar kiek pasisukiojęs po parduotuvę jis galiausiai pasuko kasų link.

Jau už kasų, prie parduotuvės išėjimo, Vladą apleido jėgos. Kilo stiprus noras apsiverkti. Tačiau jis tik stipriau sugniaužė pirštais miegmaišį ir butelį mineralinio vandens (šokoladukai buvo sukišti į kišenes) ir nuėjo į stovėjimo aikštelę.

Kol jis bastėsi po parduotuvę, mašinos salonas vėl atšalo. Vladas įjungė variklį ir susimąstė, kur galėtų nuvažiuoti pamiegoti. Variantų buvo nemažai, bet nė vienas neatrodė patraukliai. Pakakdavo įsivaizduoti kokią tinkamą vietą, kai jo mintyse pasirodydavo policijos patrulis, kuris susidomėdavo įtartina tamsioje vietoje palikta mašina, ar, dar blogiau, girtų chuliganų kompanija, pastebėjusi viduje miegantį žmogų.

Vladas niūriai pagalvojo apie lovą, kurią iki praeitos nakties dalijosi su Kristina.

– Palaiminti tie, kurie turi kur prigulti... – sušnibždėjo sau po nosimi.

Mašinos salonas šilo lėtai ir nenoriai. Galiausiai Vladas sugalvojo variantą, kuris pasirodė jam visai priimtinas. Miegoti nesinorėjo (organizmas buvo sukrėstas šio vakaro streso), tad jis nusprendė nulėkti iki Trakų. Ten žinojo vieną

atokesnę stovėjimo aikštelę, kuri visai galėtų tikti naktiniam apsisojimui. Galiausiai, bent jau mašina pakeliui įšils.

Vairavimas ramino. Vidury trasos Vladą net užliejo savotiška palaima. Norėjosi važiuoti ir važiuoti – nesustojant, apie nieką negalvojant. Tik tamsą skrodžianti priekinių žibintų šviesa, lengvas padangų ūžesys, variklio burzgimas...

Per pusvalandį, kol Vladas nulėkė iki Trakų, mašina tikrai įšilo.

Miegančio miestelio gatvės buvo tuščios. Vladas pagalvojo, kad niekada nematė Trakų tokiu metu. Galbūt niekada ir nepamatytų, jei ne ši naktis.

Aikštelėje kaip tik buvo viena laisva vieta. Vladas nemanė, kad ji bus taip užstatyta.

Užgesinęs variklį, jis persėdo į galą. Lauke, išlindęs persėsti, jis spėjo vėl pajusti stingdantį šaltį. „Bus ilga naktis“, – pagalvojo.

Jis perkėlė gitarą iš galinės sėdynės į priekinę. Išvyniojo miegmaišį. Kritiškai jį apžiūrėjo. Neatrodė itin šiltas.

Vladas numetė striukę ir batus, įlindo į miegmaišį, kuris dar kvėpėjo „Maximos“ sandėliu, susirietė galinėje sėdynėje, užsiklojo iš viršaus striuke ir užsimerkė. Kol kas buvo visai pakenčiama.

Jis pasistengė nusiraminti ir nugrimzti į miegą, tačiau pastangos buvo bergždžios. Į galvą lindo įvairios mintys. Jis prisiminė savo pirmąją žmoną, po to Kristiną. Prisiminė

paskutinį jų ginčą. Buvo nejauku – ir ne tik dėl to, jog galinė mašinos sėdynė nepasižymėjo patogumu miegui. Nejauku buvo viduje, mintyse, savęs suvokime...

Naktis buvo tyli. Tada Vladas ir negalėjo pagalvoti, jog vėliau su ilgesiu prisimins tą tylą, tą iš esmės saugų miegančio miestelio būvį... Na, bet iki pasaulio pabaigos buvo dar koks mėnuo. Kol kas jis išgyveno tik savo asmeninę apokalipsę.

Po penkiolikos minučių jis suprato, kad bandyti užmigti iš esmės yra beviltiška. Mašinos salonas greitai atvėso, miegmaišis mažai tebegelbėjo. Vladas pradėjo šalti.

Galiausiai jis išsiropštė iš miegmaišio, apsiavė batus ir išlindo į lauką. Jį vėl apgaubė nakties šaltis. Nusprendė pasivaikščioti. Patraukė link Galvės ežero – knietėjo pažiūrėti į naktinę pilį. Pagalvojo, kad niekada nematė jos naktį.

Pasivaikščiojimas nesuteikė jokio malonumo. Prie vandens buvo dar šalčiau. Visas pasaulis atrodė vienišas ir sustingęs. Apšviesta pilis stūksojo saloje kaip didžiuliai vaiduoklių namai.

Vladas pažiūrėjo į dangų. Jis buvo aptrauktas debesų – nei žvaigždžių, nei mėnulio nesimatė.

Patrypčiojęs vietoje, jis nusprendė grįžti prie automobilio. Laikas, kartu su juo ir naktis, slinko lėtai.

Grįžęs į stovėjimo aikštelę, Vladas įlindo į mašiną ir įjungė variklį. Atsilošė ir užsimerkė. Susimąstė. Nebuvo jokių

norų ar troškimų. Gal tik vienas. Norėjosi mirti. Čia pat, vietoje.

– Nesąmonė... – sušnabždėjo sau po nosimi. Sukruto nuo savo paties balso.

Šiltesnis oras po truputį pripildė saloną. Vladas pakartoją procedūrą su miegmaišiu. Užsimerkė. Nuo nemigos galvoje pradėjo lengvai užti.

„Tegul ūžia, tegul ūžia, tegul ūžia...“ – mintyse kartojo Vladas ir galiausiai paskui šią frazę nusirito į neramų miegą – sunkų, panašų į kliedesį. Bet, galiausiai, tai buvo miegas.

2

Atšalusiam mašinos salone po užmerktais Vlado akių vokais realybė maišėsi su sapnu. Jis tai panirdavo į miegą, tai išnirdavo iš jo. Matė Kristiną, po to – savo pirmąją žmoną Astą, kitus žmones, kurie jam vis kažką bandė pasakyti. Kartais atrodė, jog jų žodžiai turi didelę reikšmę, bet užtek-davo išnirti iš sunkaus sapno tamsos, kad suprastum, jog tai tik dar vienas kliedesys, pavargusių smegenų cirko pasiro-dymas.

Jis galutinai išniro iš miego ryte apie šeštą valandą. Buvo labai sušalęs. Vos pajudėjo, išsiropštė iš miegmaišio.

Kūnas buvo sustingęs. „Kaip gyvas numirėlis“, – pagalvojo Vladas ir šaižiai nusikvatojo. Tuo momentu jis net negalėjo pagalvoti, kad vos po kelių mėnesių šis pajuokavimas mažų mažiausiai skambės kaip nepriimtinas, o ir jis pats nebenorės taip juokauti.

Vladas išlipo iš mašinos. Tik tada pastebėjo, jog yra be batų (nusiavė, kai lindo į miegmaišį). Dūšaudamas palinko prie galinės sėdynės, pradėjo tamsoje ieškoti savo apavo.

Po kelių minučių Vladas jau buvo apsitvarkęs. Jis sėdo prie vairo ir užvedė variklį. Vėl pasuko iki maksimumo šilumos reguliatorių, tačiau kol neįšilo variklis, tikėtis greito efekto buvo naivu.

Šešta valanda ryto... „Po velnių, kaip dar anksti“, – pagalvojo Vladas. Gera būtų pamiegoti dar porą valandų, tačiau jautė, jog jau nebeužsnūs.

„Tiek to, grįšiu į Vilnių. Reikia pradėti tvarkyti savo gyvenimą. Vėl keltis iš pelenų... Po velnių...“ – Vladas prisiminė pastarųjų dvylikos valandų įvykius ir vos suvaldė norą pravirkti.

Įsitikinęs, kad kūnas atsigavo po miego ir šalčio sąstingio, Vladas atsargiai išvairavo į gatvę. Trakai tik pradėjo busti. Naktis slinko link pabaigos.

Prie Vilniaus jis leido sau dar vieną prabangą – užsuko į degalinę ir nusipirko kavos puodelį. Po nakties galinėje mašinos sėdynėje šilta degalinės parduotuvė pasirodė jam itin jauki.

Jau Vilniuje Vladas užsuko į parduotuvę (dar teko kiek palaukti, kol ji atsidarys) ir nusipirko pusryčius – lietuviškų salotų dubenėlį (ir vienkartinį šaukštą rinkinį), traškučių (vietoje bulvių) bei skardinę „Pepsi“ šiai „puotai“ užgerti.

Jeigu galinėje mašinos sėdynėje dabar buvo jo miegamasis, tai virtuve jis pavertė priekinę keleivio vietą.

Valgydamas savo graudžiuosius pusryčius Vladas susimąstė. Į depresiją varė pati mintis, kad dabar jis, susirietęs mašinoje, kemša į save salotas iš parduotuvės. Tai apsvarsęs, nusprendė mąstyti pozityviai (to visada moko bevertės knygos apie laimingo ir sėkmingo gyvenimo dizainą). „Na, aš bent jau turiu mašiną ir galiu sau leisti nusipirkti pavalgyti – kad ir salotų, traškučių ir limonado“, – ši mintis leido Vladui pakilti savo paties akyse nuo paprasto *bomžo* iki *bomž-premium* klasės. Pagalvojęs apie tai Vladas nusijuokė ir vos nepaspringo traškučiais.

Bet kurio atveju, Vladui patiko, kad jis vis dar geba juokauti. „Vadinasi, dar ne viskas prarasta“, – pasakė sau.

Laikas slinko labai lėtai. Neapsakomai lėtai... Vladas nusprendė palaukti devintos valandos ryto, o tada pamėginti kam nors prisiskambinti ir paprašyti pagalbos susiklosčiusioje situacijoje. Savo graudžius pusryčius jis pabaigė apie pusę devynių ir suprato, jog jau nebegali laukti...

Lėtai slenkantis laikas tik stiprino jo kančią.

Jis paskambino Mantui. Jie kadaise kartu mokėsi universitete. Negalima sakyti, kad Mantas buvo labai artimas

Skaitykite likusius
348 iš **368** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Nuostabus senasis Vilnius neatpažįstamas – išplėsti ir suniokoti pastatai tarsi neregiai žvelgia išdaužytų langų akimis, vėjas draiko šiukšlių paklodę. Už apleistų sienų slepiasi šešėliai – negali žinoti, ar jie priklauso gyviesiems, ar tiems, kurių gyvais jau nepavadinsi...

Vladas klaidžioja po Vilniaus Naujamiestį vienai vienas. Nuolat budrus, nuolat įsitempęs, jis negali atsipalaiduoti nei sekunde – visur pilna pavojingų padarų – zombių. Tai pražūtingos epidemijos pasekmė. Laikas pasaulyje dabar skaičiuojamas „iki“ ir „po“. Iki apokalipsės ir po jos. „Iki“ buvo draugai, meilė, kūryba, santuoka, tegu ir pasibaigusi skyrybomis. „Po“ – badas, jokios meilės, nuolatinis pavojus, kurį kelia ne tik zombiai. Dar likę gyvų žmonių giminės atstovai kartais labiau nužmogėję, nei pastarieji. Niekada negali žinoti, ar sutiktu žmogumi gali pasitikėti – buriasi pavojingos gaujos, klesti kanibalizmas. Juk maisto šaltiniai senka. Kažkur miestų gelmėse išlikusieji kuria gyvenimą pagal savas taisykles. Dažnai baisesnes, nei pati apokalipsė. Vladą veda draugė Laura. Ji netikra – tai tik buvusios mylimos merginos prisiminimas. Bet dabar jis gyvesnis, nei viskas aplink. Ir dar jį veda viltis, kad gyvenimas normalizuosis, kad jame dar neišnyko žmogiškumas ir meilė...

Ar pasaulis dar taps normalus? Ar išlikę gyvieji sugebės atkovoti iš zombių teritorijas ir sukurti jose saugias zonas? Ar Vladui lemta rasti tikrą, gyvą moterį, su kuria jie turės ateitį? Ar bus nauja pradžia?

Šiandien kaip niekad aktualus klausimas – kaip išlikti žmogumi? Kaip išvis išlikti? Visa tai – neįtikėtinais įtemptame, pilname pavojingų įvykių, netikėtų siužeto vingių ir kraupios realybės debiutiniame Viktoro Denisenkos romane „Vilniaus apokalipsė“.

[ĮTEMPTAS VEIKSMO ROMANAS APIE ŠIUOLAIKINIO PASAULIO APOKALIPSĘ

Jeigu Jums patinka fantastiniai ir apokaliptiniai romanai, knygos apie pasaulio ateitį, privalote perskaityti romaną „Vilniaus apokalipsė“.

ISBN 978-609-484-462-1

9 786094 844621

www.obuolys.lt

Knygos pigiau, idomybės ir ištraukos nemokamai

KITI FORMATAI:

Audio
knyga

Elektroninė
knyga